

Roxanne Wellens

Te waar om mooi te zijn

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij

2017

www.queridojeugdboeken.nl

Copyright © 2017 Roxanne Wellens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij, Amsterdam.

Omslag Deborah van der Schaaf

ISBN 978 90 451 2129 1 / NUR 284

Lieve Othello,

Dit is mijn laatste brief.

Geen sterrenhemel of bergwandeling kan mij nog tegenhouden.

Het leven is om te leven. Door langzaam te sterven heb ik dat geleerd.

Ik wil het echte leven – niet de illusie.

Ik wil eerlijkheid.

Ik wens je avontuur. Wakker worden in een tent, met zicht op de bergen. Thee en koekjes met chocolade. Ik wens je twee warme handen. De moed om op pad te gaan. Een rugzak en een kompas. Ik wens je de zonsopgang.

Wees eerlijk!

Breek met je idee over perfectie.

Stap uit de kudde.

Onderzoek je motieven.

Denk aan een ui, die je laag voor laag afpelt, en doe hetzelfde met jezelf tot je de kern hebt bereikt.

Vergeef mij. Vergeef mama en papa. Vergeef degenen die je pijn hebben gedaan.

Er is niets mooier.

Ik probeerde je te dragen, Othello. Ik wilde je beschermen, maar ik realiseer me nu pas dat jij mij altijd gedragen hebt. Bedankt daarvoor. Ik zie je graag.

Lao-Tzu zei: Dat wat een rups het einde van de wereld noemt, noemt de rest van de wereld een vlinder.

Vroeger werd gezegd dat een ster de vuurplaats is van een overleden persoon.

Voor jou wil ik geloven dat dat waar is.

De vrijheid om te zien

Othello staarde lange tijd naar de golven. Door hun zachte gedein leek het of ze geboren werden en stierven.

De zee deed hem denken aan Minthe. Alles deed hem aan haar denken. De diepe treurnis wilde hem niet verlaten, maar hij voelde zich getroost door het idee dat hij Minthes laatste wens had ingewilligd. Hij had haar as uitgestrooid in het water.

Minthe had altijd van de zee gehouden. Ze bracht er ieder vrij moment door. Daarom had hij zijn familie gevraagd om afscheid te nemen op deze plek, waar ze thuis hoorde.

Het schemerde nog toen hij hier een paar dagen geleden met een klein groepje familieleden was samengekomen. Strepen oranje en roze in de lucht. De zon zou gauw opkomen.

Het was een korte plechtigheid. Wie iets wilde zeggen, zei iets. De rest zweeg; sommigen huilden. Er was niemand die kwam omdat hij zich verplicht voelde. Geen onechtheden, dat verdiende ze niet. Geen priester. Geen uitvaartbegeleiding. Puur, zoals het hoort te zijn.

In drie kleine roeiboten waren ze het water op gegaan. Een laag mist hulde de horizon in een grijze cape. Soms stak er even wat wind op, alsof Minthe lachte. Iedereen strooide een hand as uit. Hij wilde als laatste.

Othello's gedachten dwaalden af naar een avond een paar maanden geleden. Van alle herinneringen die hij met

Minthe deelde, was die avond een van de mooiste.

Ze waren na een nachtwandeling gaan liggen op hun favoriete plekje, in het zand naast de golfbreker. Hij herinnerde zich haar kleine, blote voeten.

‘Denk je vaak aan de dood?’ vroeg ze. Othello wist nog dat hij volmondig ‘nee’ had geantwoord. In zijn ogen was de dood iets voor oude of zieke mensen. Niet iets voor iemand zo jong als zij.

Hij hoorde haar lachen.

‘Geloof je in leven na de dood? Je weet wel, in reïncarnatie, of in de hemel.’

‘Ik weet niet. Dat lijkt me nogal...’

‘Nep?’

‘Ja.’

‘Maar denk je dan niet dat er iets anders is? Geen plek met rijstpap en gouden lepels, maar iets haalbaarders? Dat moet toch wel?’

‘Dood is dood,’ mompelde hij.

‘Maar dat klinkt zo...’ Haar stem stierf weg.

‘Leeg?’

Stilte vulde de ruimte tussen hen.

Minthe geeuwde: ‘Dat is de hemel.’ Ze wees naar de lucht, die bezaaid was met sterren. ‘Maar het is nooit genoeg. We zoeken overal naar het paradijs, maar we vergeten om ons heen te kijken.’ Othello grinnikte; over die zin had ze nagedacht.

‘Wat kan er mooier zijn dan dát?’ vroeg ze.

Othello zweeg.

‘Othello? Luister je?’

‘Hh-m.’

‘Zie je het niet? We zijn zo blind.’ Ze grinnikte om haar eigen woordspeling. ‘Ik ben aan het overdrijven, hè?’

Othello wilde antwoorden, maar ze was hem voor: 'Sluit je ogen,' zei ze.

'Maar...'

'Doe maar gewoon.'

Hij deed zuchtend zijn ogen dicht.

'Wat zie je?' vroeg Minthe.

Othello fronste. 'Niets?'

'Precies. Doe ze maar weer open.'

Hij keek haar niet-begrijpend aan. Met gespreide armen zei ze: 'Wat zie je nu?'

'Niet zoveel, het is nogal donker,' grapte hij, maar liet daarop volgen: 'Nee, ik zie sterren. De maan, een paar wolken... Je weet wel.'

Ze stootte een zelfvoldane lach uit. 'En vind je het mooi?'

'Ja.'

'Zie je?'

Minthe had die avond geprobeerd hem voor te bereiden. Hij had het niet begrepen; voor hem was de dood iets waar hij later wel over na zou denken. Maar dat gold niet voor iedereen.

Het geluid van voetstappen haalde hem uit zijn gemijmer. Toen hij zich omdraaide zag hij Bo.

'Hey,' fluisterde ze. Haar stem klonk vertrouwd, maar tegelijk uit een andere wereld. Ze deed hem denken aan het leven dat hij had gehad voor Minthes dood.

Bo hurkte en legde een hand op zijn schouder. Othello omhelsde haar; het was al een tijd geleden dat hij haar had gezien.

'Ik ben bij je thuis geweest, maar je was er niet. Je moeder zei dat je waarschijnlijk hier zou zijn. Is alles in orde?' Slierten donkerblond haar kwamen onder haar muts vandaan.

Hij knikte.

‘Mag ik?’ Ze gebaarde naar de lege plek naast hem. Othello schoof opzij. Bo kwam voorzichtig naast hem zitten.

‘Gaat het echt wel goed?’

Othello twijfelde, onzeker of hij de waarheid kon vertellen.

‘Heb jij je wel eens incompleet gevoeld?’ Vragend keek hij haar aan. ‘Het klinkt raar, maar het is alsof ik zuurstof mis.’

Het was echt zo. Sinds haar dood had hij het gevoel dat er iets fundamenteels ontbrak. Iets zoals bloed, een hart, zuurstof. Een zus is niet vervangbaar.

‘Wat?’ vroeg ze hees. Ze frunnikte aan de rits van haar jas.

‘Zo voel ik me: in-compleet.’

Ze knikte alleen maar.

‘Ik praat tegen haar, Bo. De hele tijd. Het is hopeloos.’

Hun blikken ontmoetten elkaar. Hij deed moeite om zijn tranen te verbergen.

Bo sloeg haar arm om hem heen.

De vrijheid om je over te geven

Bo plofte op de bank. Ze zette muziek op en schopte haar schoenen uit. Othello stond ongemakkelijk in de deuropening van de kamer. Toen het te donker werd op het strand, had ze hem uitgenodigd bij haar thuis.

‘Kom binnen,’ zei ze. Othello beet op zijn onderlip. Bo’s kamer was twee keer zo groot als de zijne. Er stonden een tweepersoonsbed, een sofa en een televisie. De muren waren beige en bezaaid met foto’s en schilderijen. Aan het hoofdeind van haar bed hingen lampionnetjes in de vorm van roosjes.

Zijn aandacht werd getrokken door een porseleinen beeldje van een ballerina op een kastje naast de deur. Minthe hield van beelden. Ze maakte zelf beelden, de mooiste die hij kende.

‘Kom,’ zei Bo, en ze wenkte hem.

Othello ging op het puntje van de zetel zitten en zuchtte diep. Hij wist niet wat erger was: Minthe die voorgoed weg was, of hij die achterbleef.

‘Biertje?’ vroeg Bo.

Othello knikte.

Bo verdween en kwam terug met twee blikjes. Ze ging met opgetrokken knieën tegenover hem zitten. Ze had haar trui uitgedaan en droeg nu een blauwe blouse met lange mouwen. Othello keek haar onderzoekend aan. Haar schouders waren gespannen en een nerveuze glimlach speelde om haar lippen. Het was alsof ze ergens op wachtte.

Ze pakte snel een blikje van tafel en gaf het aan hem. Othello bleef naar haar kijken.

‘Zal ik de muziek harder zetten?’ vroeg Bo. Zonder zijn antwoord af te wachten stond ze op. Ze draaide de volumeknop open en begon te bewegen.

‘Dansen?’

Bo zwierde haar heupen heen en weer en bewoog met haar armen. Ze liet zich meevoeren door de muziek. Haar bewegingen vloeiden moeiteloos in elkaar over. Othello liep naar haar toe en deed ook een poging. Zijn bewegingen waren eerst houterig en stroef, maar het duurde niet lang voor ook hij zijn ritme vond. Het was lang geleden dat hij had gedanst.

Bo keek hem stralend aan. Haar ogen gaven licht.

‘Ik wist niet dat jij kon dansen.’

Othello glimlachte. Een gevoel van begeerte overviel hem. Het was de eerste keer dat hij zoiets voelde voor Bo. Zijn blik rustte op haar lippen.

Hij voelde hoe zijn lijf reageerde. Hij verlangde naar haar. Naar haar warmte. Naar een reden om vannacht niet alleen te hoeven zijn.

Bo wendde haar blik af.

‘Wil je nog iets drinken?’

‘Je bent mooi,’ zei Othello hees. Hij pakte haar hand en drukte een zachte kus op de handpalm.

Bo trilde.

Hij kuste haar zonder nadenken. Zijn handen omsloten haar gezicht en zijn lippen verkenden voorzichtig de hare. Hij proefde iets zoets, vermengd met de zurige smaak van het bier. Een stem fluisterde dat hij moest ophouden, maar hij negeerde de waarschuwing en trok haar dicht tegen zich aan. Bo kuste hem terug en duwde zijn lippen uiteen met haar tong.

Othello volgde haar kaak en vond haar hals, die hij met kussen bedekte. Hij liet zijn hand om haar borst glijden en blies zachtjes in haar oor. Toen kustte hij haar weer op de mond. Zijn tong streek een paar keer uitnodigend over haar lippen. Hij stopte even om naar Bo te kijken. Ze had haar ogen gesloten en ademde zwaar.

‘Kom,’ fluisterde hij, en hij leidde haar naar het bed. Hij duwde haar zacht op het matras en dwaalde met zijn handen over haar lichaam. Hij voelde de zachtheid van haar wang, het kuiltje in haar hals. Hij volgde de ronding van haar schouder en gleed langs de binnenkant van haar arm naar beneden. Bo schokte af en toe onder zijn aanrakingen.

Zijn handen gleden naar de knopen van haar blouse, die hij een voor een losmaakte. Ze verstarde even maar liet hem begaan.

‘Ik ben bang,’ zei ze zacht.

Othello stopte en glimlachte naar haar. Bo lachte flauwtjes terug.

‘Waarvoor?’ vroeg hij.

‘De gevolgen.’

Othello drukte een kus op haar voorhoofd.

‘Probeer niet te veel na te denken.’

Ze knikte en kustte hem, vuriger dit keer. Hij zocht naar de sluiting van haar bh en klikte die met enige moeite los. Toen wachtte hij weer om naar haar te kijken.

Haar vlecht kronkelde over het laken. Een paar lokken haar hingen voor haar gezicht. Haar mond was halfopen en ze keek hem aan alsof ze bang was dat hij zich ieder moment kon bedenken.

In een snelle beweging trok hij zijn shirt uit. Hij boog over haar heen en voelde de welving van haar borsten tegen zich aan. Met haar vingertoppen streek ze over zijn

ontblote rug, waarbij ze een spoor van kippenvel achterliet.

Hij kuste haar schouder en ging langzaam omlaag. Zijn lid klopte hevig. Bo duwde hem een stukje achteruit en begon de gesp van zijn broeksriem onhandig los te maken. Othello glimlachte en hielp haar.

Bo ging weer op haar rug liggen. Othello kuste haar buik en volgde het pad naar haar borsten. Met zijn tong trok hij er grote cirkels omheen. Hij nam een tepel in zijn mond en zoog er zacht aan. Bo drukte zich kreunend tegen hem aan. Hij maakte zich los van haar borst en gleeed weer omlaag naar haar navel. Zijn hand reikte naar de binnenkant van haar dij. Zijn vingertoppen kropen omhoog, hij knoopte haar broek los en schoof die samen met haar slip naar beneden.

Zijn vingers zochten haar genotsplekje en hij voelde haar schokken toen hij het had gevonden. Hij kuste haar onderbuik en ging steeds lager. Ze kreunde luid en kromde in afwachting haar rug. Toen zijn tong haar warme opening vond, slaakte ze een korte zucht van verlichting. Zijn hete adem verspreidde zich tussen haar benen. Hij opende haar plooiën en begroef zijn gezicht erin.

‘Othello,’ fluisterde Bo. Ze greep zijn hoofd en woelde in zijn haren. Toen ze hem omhoogtrok en zoende, proefde ze zichzelf in plaats van hem.

Toen hun lippen voldaan waren keek ze hem aan. Haar ogen glansden.

‘Ik zie je graag.’

Othello kuste haar lang en intens en duwde toen haar dijën uiteen. Zijn mannelijkheid was tot het uiterste gespannen.

‘Ben je zover?’ fluisterde hij.

Bo knikte, greep zijn kloppende lid en leidde het naar

binnen. Toen ze haar vingers in zijn vel drukte hield hij in, bang om haar pijn te doen. Ze kreunde even en hij voelde haar onder zich ontspannen. Voorzichtig duwde hij verder, tot hij volledig werd opgenomen in haar warmte.

Hij trok terug en stootte. Ze sloeg haar benen om hem heen en drukte haar lippen vluchtig tegen de zijne. Ze bewogen als één geheel, terwijl hij het tempo geleidelijk opvoerde.

Bo's steeds luider wordende zuchten kondigden het begin van een gezamenlijk hoogtepunt aan. Hij voelde zijn liezen samentrekken en elke spier in zijn lijf spannen. Bo trilde over heel haar lichaam. Hij stootte een laatste keer en voelde hoe Bo hem tegemoetkwam.

Een tinteling schoot door hem heen. Hij kon niet meer nadenken, had het gevoel dat hij door een met sterren verlichte tunnel reisde.

Eén ogenblik was er niets anders dan het genot dat zijn lichaam in golven overspoelde. Eén ogenblik was er niets anders dan eenheid, niets anders dan wij.

De vrijheid om weg te gaan

Het daglicht maakte Othello wakker. Hij keek gedesoriënteerd om zich heen en zag Bo's kamer. Een gevoel van spijt kwam op toen hij zich herinnerde wat er was gebeurd.

De zee. Een lok blond haar. Een sleutel die een slot opendraaide. Lichtgevende ogen. Twee naakte lichamen.

De plek naast hem was leeg. Het verlaten bed leek een metafoor.

Hij negeerde zijn rommelende maag en stond op. Hij raapte zijn onderbroek van de grond en trok die snel aan. Terwijl hij naar de badkamer liep vroeg hij zich af waar Bo was. Misschien is ze al beneden, dacht hij. Hij meed zijn spiegelbeeld en stapte de douche in. Het stromende water maakte zijn hoofd wat helderder. Hij waste zijn haar en zeepte zich goed in, een vergeefse poging om de sporen van gisteren uit te wissen. Hij voelde zich ellendig.

Hij telde het aantal flacons op de lavabo. Bij tien raakte hij de tel kwijt en begon opnieuw.

Hij draaide de doucheknop dicht en haalde zijn vingers door zijn haar. Het voelde stug aan. Haastig zocht hij naar pen en papier om een boodschap voor Bo achter te laten:

Bo, het spijt me.

Ik moet weg. Ik heb antwoorden nodig over Minthe.

Zorg goed voor jezelf.

Tot over een paar weken.

Othello

Hij ging op haar bed zitten en slaakte een diepe zucht. Hij drukte haar kussen tegen zijn neus. Het rook naar haar.

Othello maakte haar bed op en keek een laatste keer de kamer rond voor hij naar buiten ging.

Het begon al koud te worden; het leek of het gauw zou gaan sneeuwen. Net voor hij de hoek van de straat omging, voelde hij ogen in zijn rug branden. Hij draaide zich om. Bo stond bij de voordeur met een stokbrood en een zak verse koffiekoeken in haar handen. Ze keek naar hem. Er stonden tranen in haar ogen, en langzaam schudde ze haar hoofd.

‘Sorry,’ fluisterde Othello nauwelijks hoorbaar.

Lieve Othello,

Ik zal je vertellen over het boekje waarin ik brieven schrijf aan jou.

Het is van bruin leer en er hangt een leeslint aan de onderkant. Het dikke lijntjespapier is fijn om op te schrijven.

Toen ik een week geleden naar een instelling in Zwitserland werd gebracht, nam ik me voor je zoveel mogelijk te schrijven. Dit is mijn eerste brief. Ik wil je op deze manier dicht bij me houden. Ik wil het gevoel hebben dat ik je toch een verklaring geef voor wat er is gebeurd, maar het is niet de bedoeling dat je de brieven leest.

Ik ben hier vanwege een mislukte zelfmoordpoging. Ik herinner me er niet veel meer van.

Mama stuurde me naar een van de beste klinieken in Europa. Ze wil dat ik beter word, maar ik denk dat ze me ook uit haar buurt wil hebben. Wij doen haar te veel denken aan papa. Elke keer dat ze naar ons kijkt, ziet ze hem. Ze wil niet geconfronteerd worden met haar verdriet.

Ik ging naar Zwitserland op één voorwaarde: mama moest de echte reden van mijn opname voor jou verzwijgen.

Ik deed het om je te beschermen. Je moest je richten op je studie. Ik wil weg uit dit leven. Weg uit de leugen. Voor mij staat leven gelijk aan jacht maken op een enorme walvis, zoals kapitein Achab doet op Moby Dick. De walvis is de leugen, maar

het is een onbegonnen strijd; Moby Dick is Achab altijd een stap voor...

Hoe had ik je daar ooit mee kunnen opzadelen?